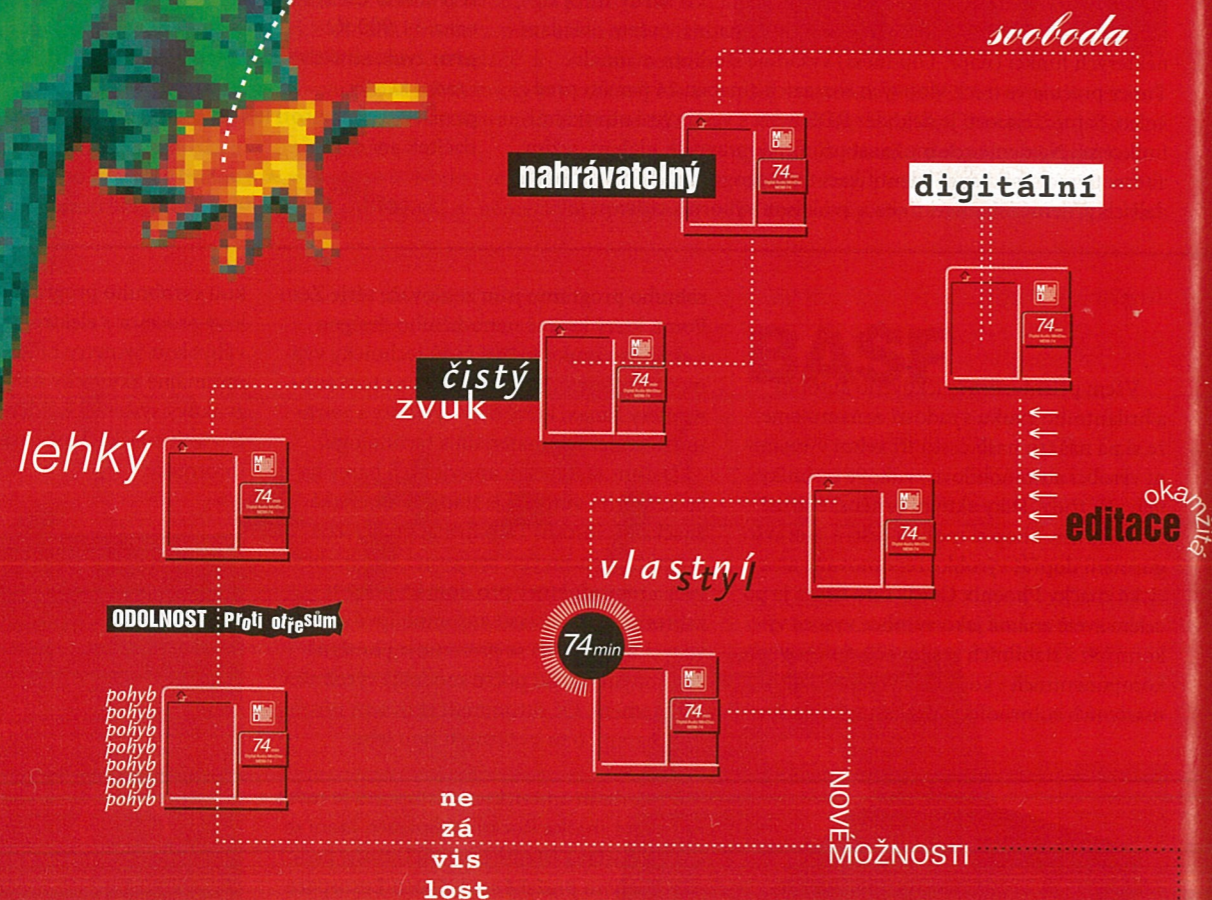

Mini
Disc

...užs konečně nahrál

svůj disk?!"

WELCOME
TO THE
TOP

SONY

REPORTÁŽ

Na obou březích Rýna

MĚSTO LUDWIGSHAFEN A MĚSTO BASF

Vejdete do komplexu fabriky, ale spíše to vypadá jako ve scifi městečku, městyso, městě – dojem velikostí roste s přibývajícím kilometry – fabrika rozlehlá více než 7 km² o 1 600 budovách, se sítí silnic dlouhou 103 km, s vlastní železniční stanicí, se spotřebou elektřiny srovnatelnou s potřebami Dánska... Co barák, to kapitola z Verneovky, nepočítám-li knihovnu (s odbornou literaturou) či zdravotní zařízení... Na jednoho doktora připadne 10 zaměstnanců, kterých je tu asi 54 000, přesně jsem je nepočítal. Každý z nich projde jednou za rok lékařskou prohlídkou. Prý jim chemický ozón, který se tu všude táhne, nikterak neškodí. Tak si v duchu říkám, že člověk je tvor přizpůsobivý, a zajímalo by mě, jestli jim pak nebude naopak vadit čistý vzduch, až půjdou do penze. Ale prohlídka pokračuje stylem vlevo hled, vpravo hled, a nerad bych vzbudil dojem jen vlevo hledícího hosta od východních hranic.

Snad každý z této druhé největší chemiky světa jezdí na kole, mraky bicyklů před vchodem (žádných horských superkol, spíš připomínají nějakého toho junióra po starší sestře) působí jak komáři v Šípkové Růžence, to jest ustrnuví ve svém pohybu. Cestou lemovanou záhadnými plastickými pytli se ubíráme k vysokému baráku, kde se vyrábí dioxid chrómu, který později dosedne na fólie magnetických pásek typu CrO₂. Ty pytle obsahují vodu s nemrznoucí směsí a jsou určeny k zahzení do kanálu – v případě, že by do odpadních vod pronikaly chemikálie, je možno je takto neutralizovat. Voda je zde rýnská, neboť jsme v Porýní,

Takhle se průmyslová část životní pouti rýnských vod odvíjí kolem města ve městě – BASF v Ludwigshafenu.

továrna se táhne podél břehu této i pro českou historii známé řeky, a v prašných výrobních halách se jí každou chvíli splachuje podlaha. V suchém vzduchu se dá nanejvýš snít o ryzlinku, zatímco zde mezi sazemi usazenými na reaktorech celkem rytmicky a rutinně pracují dělníci ve dvanáctihodinových směnách, ve dne v noci, po celý rok. Řekl bych, že to nejsou gasterbeitři. Bezpečnostní zařízení jsou patrně funkční, za poslední roky zde prý nedošlo k žádnému úrazu. Jeden takový zdravý zaměstnanec právě krouť šrouby víka reaktoru, bere to obouřuč, tedy po dvou, a je vidět, že je v kroucení specialistou.

V těch reaktorech chemicky reaguje cosi, z čeho vznikne hustá masa připomínající asfalt. Ta po vychladnutí ztuhne do betonové pevnosti, aby byla posléze rozdrcena na prášek, výsledný to produkt této z hlediska technologie výroby první továrny na pásky. Černý pyl se pak v obrovských pytlích odesílá do dalších dvou závodů, kde teprve nabyde audio-video pásek charakteristické podoby. Jsem si jist, že chemické vzorce nejsou žádným

výrobním tajemstvím, ale snad prominete, že těmi se zabývat nebudu. Mnohem hlubší dojem na mne udělalo zjištění, že všude, kde se něčeho dotknete, jste černí od mastných sazí kyselého zápachu, ještě že jsme vyfasovali helmy žluté jak kuřata z lesklého omyvatelného plastu...

Opouštěli jsme fabriku a těšili se na ten ryzlink k obědu. Museli jsme to však vzít oklikou, na náměstí v rámci polední pauzy zrovna demonstrovali nespokojení zaměstnanci: německá vláda se totiž rozhodla, že jim nadále bude platit jen 80 % zdravotního pojištění, namísto dosavadních 100 %. To jim tedy rozhodně nezávidím...

WILLSTÄT – MĚSTO NOVÝCH ZPRÁV

Fabrika ve městečku Willstätt je už mnohem menší, decentnější a na první pohled méně ukopetná. Jejím posláním je již třicátým rokem polévat široké fólie (dovezené odněkud z asijského východu) kaší, vzniklou z nám již známého ludwigshafenského mouro, tyto nosné fólie pak nařezat na pásky přiměřené šíře (dle typu média) a odeslat do poslední továrny, tentokrát ve francouzském Obenheimu. Krom toho je zde k mání nesmírně zajímavá recyklační

Willstätt, malá úhledná fabrika přísně dbalá ekologických norem.